

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

20 septembrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecători

Covalenco Elena

Diaconu Iurie

examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de către inculpat și avocatul său Felișcan Victor prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 22 martie 2017 și a sentinței Judecătoriai Soroca din 04 noiembrie 2016, în cauza penală privindu-l pe

Baranenco Alexandr Xxxxxx, născut la xxxxxxxxxxxx, originar și domiciliat or. Xxxxxx str. Xxxxxxxxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

1. prima instanță: 12.09.2016-04.11.2016
2. instanța de apel: 29.11.2016-22.03.2017
3. instanța de recurs: 14.06.2017 - 20.09.2017

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriai Soroca din 04 noiembrie 2016, în procedura judecării pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, Baranenco Alexandr Xxxxxx, a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza:

- art. 217 alin. (2) Cod penal, la 3 luni închisoare;
- art. 290 alin. (1) Cod penal, la 6 luni închisoare.

Conform art. 84 Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor i-a fost stabilit pedeapsă definitivă 8 luni închisoare.

În baza art. 90 Cod penal, pedeapsa stabilită i-a fost suspendată condiționat, dacă în perioada de probațiune de 4 ani, Baranenco A., nu va săvârși o nouă infracțiune și prin comportarea sa va îndreptăți încrederea ce i s-a acordat.

2. Potrivit sentinței s-a constatat, că Baranenco A. a păstrat ilegal, fără scop de înstrăinare, la domiciliul său situat în or. Xxxxxx str. Xxxxxxxxxxxx ap. x, șase pachetele cu masă vegetală uscată, bine fărâmițată, cu miros specific de cânepă, ce reprezintă substanță narcotică – marijuana, în cantitate de 71,36 grame, precum și butelii, fragmente de butelii din plastic, și capace improvizate din foi de staniol, pe pereții cărora s-a depistat rășină de canabis în cantitate de 0,18 grame (stare uscată), care la data de 04.08.2016, în urma percheziției efectuate la domiciliu acestuia, între orele 10.08 până la 11.00, au fost depistate și ridicate de către colaboratorii de poliție.

Conform raportului de expertiză chimică nr. 34/12/2/2-R-1514 din 18.08.2016, masa vegetală uscată, mărunțită de culoare verde și cafenie (obiectele nr. 6) din pachetele prezentate la cercetare, ridicată în rezultatul efectuării percheziției la domiciliul lui Baranenco A., situat în orașul Xxxxxx, str. XXXXXXXXXXXX ap. x, reprezintă marijuana, care se atribuie la substanțele narcotice de origine vegetală, neutilizată în scopuri medicinale, obținută artizanal din plante de cânepă. Masa substanței narcotice-marijuana în stare uscată, prezentată la cercetare constituie în total 71,36 grame (2,65 gr+1,36gr+0,57gr+45,81gr +12,91+8,06gr).

Pe suprafața internă a buteliilor, fragmentelor de butelii din plastic și capace improvizate din folii de staniol (obiectele nr. 7-nr. 12), ce au fost depistate și ridicate din același loc, s-a depistat rășină de cannabis. Rășina de cannabis se atribuie la substanțe narcotice de origine vegetală, neutilizată în scopuri medicale, obținută artizanal în rezultatul întrebuintării produselor din plante de cânepă.

Masa substanței narcotice - rășină de cannabis (recalculată la masa uscată), conținută pe obiectele descrise mai sus, constituie în total 0,18 gr (0,04gr+0,03gr+0,05gr+0,03gr+0,01gr+0,02gr).

Potrivit „Listei substanțelor narcotice, psihotropice și a plantelor care conțin astfel de substanțe, depistate în trafic ilicit, precum și cantitățile acestora”, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 79 din 23.01.2006, cu modificările și completările ulterioare, marijuana în cantitate de 71,36 grame și respectiv rășină de cannabis în cantitate de 0,18 grame, constituie proporții mari.

Tot el, a păstrat ilegal, la domiciliu său situat în or. Xxxxxx, str. XXXXXXXXXXXXXXXX ap. x, fără autorizație corespunzătoare, un cartuș de la pistol „Makarov” de calibru 9 mm, care la data de 04.08.2016, în cadrul aceleiași percheziții efectuate la domiciliu acestuia, între orele 10.08 până la 11.00, a fost depistat și ridicat de către colaboratorii de poliție.

Conform raportului de expertiză nr. 34/12/2/2-R-1532 din 18.08.2016 s-a constatat că, cartușul prezentat la examinare se referă la categoria munițiilor, este cartuș de cal. 9X18mm (Makarov), cu lovitură centrală, fiind confecționat în condiții de uzină și util pentru efectuarea de trageri din pistoale de tip Makarov (PM), pistoalele automate de tip Stecikin (APS), PA-63, PA-64, RK-59, Baikal-442, CZ-83.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, faptele inculpatului, Baranenco A., au fost calificate *de drept* în baza: art. 217 alin. (2) Cod penal și anume – *păstrarea ilegală a substanțelor narcotice și experimentarea lor, săvârșite în proporții mari și fără scop de înstrăinare*; precum și în baza art. 290 alin. (1) Cod penal – *păstrarea ilegală a munițiilor fără autorizația corespunzătoare*.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către avocatul, Felișcan Victor, în numele inculpatului, care a solicitat casarea parțială a acesteia, în partea ce ține de pedeapsa aplicată și anume termenul de probă de 4 ani, cu adoptarea unei noi hotărâri prin care să-i fie aplicată o pedeapsă mai blândă.

În motivarea apelului apărătorul a invocat că:

- pedeapsa stabilită de prima instanță este prea aspră în raport cu circumstanțele cauzei și anume: căința sinceră, recunoașterea vinovăției de către

inculpat, circumstanțele atenuante și principiile individualizării pedepsei;

- instanța de judecată în mod eronat a constatat lipsa circumstanțelor atenuante, însă această apreciere a instanței vine în contradicție totală cu art. 76 alin. (1) lit. f) Cod penal;

- instituția recunoașterii vinei are menirea să contribuie preponderent la descoperirea infracțiunii, conlucrarea cu organele de urmărire penală și conștientizarea de către inculpat a vinei sale, care acceptă o poziție activă în procesul penal;

- recunoașterea vinei, fiind o parte integrantă a procesului penal, oferă o facilitate inculpatului de a beneficia de o reducere a pedepsei stabilite, în caz contrar ar dispărea necesitatea aplicării art. 364¹ CPP;

- dacă instanța în sentința motivată notează că nu a reținut existența unor circumstanțe atenuante, rezultă că nu a fost atins scopului legii penale și instanța nu a acordat reducerea;

- instanța a reținut existența circumstanțelor agravante, care deși nu sunt aplicabile speței în viziunea părții apărării sau sunt mai puțin substanțiale în raport cu circumstanța atenuantă expres prevăzută în art. 76 alin. (1) lit. f) Cod penal și la care a recurs inculpatul pentru a beneficia de o scuză din partea statului;

- în privința inculpatului antecedentele penale sunt stinse;

- inculpatul a explicat că a consumat droguri pentru a ușura durerile legate de intervențiile chirurgicale pe care le-a suportat, a declarat în ședință de judecată că la moment se tratează de narcomanie și este îndreptat spre corijare;

- cartușul depistat a fost lăsat de o rudă, fiind păstrat ca trofeu și nu avea de gând să-l folosească conform destinației.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 22 martie 2017, a fost respins apelul declarat, ca nefondat și menținută sentința.

5. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a menționat, că prima instanță constatând ca fiind dovedite faptele penale comise de către inculpat, ținând cont de prevederile art. 61 și art. 75 Cod penal, a stabilit ultimului pedeapsă în limitele sancțiunii art. 217 alin. (2) și art. 290 alin. (1) Cod penal, respectiv măsura de pedeapsă fiind una adecvată faptelor săvârșite de acesta și numită cu respectarea dispozițiilor legale ale art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, precum și prevederile art. art. 84, 90 Cod penal.

Ținând cont de circumstanțele cauzei, gravitatea infracțiunilor săvârșite, care potrivit art. 16 Cod penal, sunt din categoria celor ușoare și mai puțin grave, de pericolul sporit al infracțiunilor comise, de persoana celui vinovat, care se caracterizează negativ, anterior a fost condamnat pentru infracțiune similară (antecedent penal stins), se află la evidența medicului narcolog cu diagnoza – narcomanie, a dat declarații detaliate cu privire la modalitatea și locul comiterii infracțiunii; în cadrul examinării cauzei în instanță și-a recunoscut vina în totalitate, pledând pentru o procedură mai simplificată cum este procedura examinării cauzei în baza probelor administrate în faza de urmărire penală; de cele comise sincer s-a căit; circumstanțe agravante la caz n-au fost stabilite, instanța de apel a conchis că,

prima instanță justificat a ajuns la concluzia că corectarea și reeducarea inculpatului este posibilă fără izolarea acestuia de societate, dispunând o pedeapsă cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal.

Sub aspectul celor elucidate, instanța de apel a considerat că, la caz nu există temei de a considera pedeapsa stabilită inculpatului prin sentința adoptată, ca fiind una prea aspră, după cum a fost invocat în apelul declarat de către apărătorul Felișcan V.

6. Hotărârile judecătorești adoptate la caz sunt atacate cu recursuri ordinare declarate de către:

6.1 Avocatul, Felișcan Victor, în numele inculpatului, prin care solicită casarea parțială a acestora în partea ce ține de sancțiunea aplicată ultimului – termenul de probă de 4 ani, cu aplicarea unei pedepse mai blânde sub formă de amendă, pentru faptele comise.

În motivarea recursului ordinar invocă:

- instanța de apel nu a ținut cont de argumentele invocate în apel;
- instanțele de fond nu au ținut cont de explicațiile prevăzute la pct. 5, 18 a Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 8 din 11.11.2013;
- prima instanță nu a reținut în genere circumstanțe atenuante, cu toate că potrivit legislației, în cazul prezenței a astfel de circumstanțe este obligată să le indice în sentință;
- prima instanță a dat prioritate circumstanței agravante, fără a ține cont de pct. 9 al Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 8 din 11.11.2013.

În drept, recursul declarat este întemeiat în baza art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală.

6.2 Inculpat, prin care solicită, casarea hotărârii instanței de apel, cu adoptarea unei noi hotărâri, prin care să-i fie stabilită pedeapsă sub formă de amendă.

În motivarea recursului ordinar invocă:

- instanța de apel nu a ținut cont de circumstanțele, că a recunoscut vina și la etapa urmăririi penale a conlucrat cu organul de urmărire penală în vederea descoperirii infracțiunilor săvârșite;
- nu s-a ținut cont de prevederile art. 76 alin. (1) lit. f) Cod penal;
- la stabilirea pedepsei instanța de apel nu a luat în considerație circumstanțele excepționale prevăzute la art. 79 Cod penal, de comportamentul inculpatului până și după săvârșirea infracțiunii, precum și acel fapt că acuzatorul a solicitat numirea unei pedepse sub formă de amendă.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia asupra recursurilor declarate, solicitând de a decide inadmisibilitatea acestora, ca fiind vădit neîntemeiate, deoarece instanța de apel just a ajuns la concluzia de menținere a sentinței, argumentându-și suficient soluția în sensul pedepsei penale stabilite inculpatului, ținându-se cont de principiile generale de aplicare a pedepsei și criteriile generale de individualizare a acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei ce atenuază ori agravează răspunderea, în cele din urmă stabilindu-i ultimului o

pedeapsă echitabilă. Respectiv, în prezenta speță, nu există temei de a considera că pedeapsa stabilită lui Baranenco A. este una prea aspră, precum se invocă în recursurile declarate și nu există temeiuri de casare a hotărârilor atacate.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor declarate, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestora, ca fiind vădit neîntemeiate din următoarele considerente:

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sânt vădit neîntemeiate.

În sensul art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel. Astfel, instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și/sau material.

Reieșind din recursul declarat de către apărătorul inculpatului se atestă, că acesta îl fondează în baza temeiurilor pentru recurs prevăzute la pct. 6) și 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală și anume: *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, precum și s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale*. Totodată, în recursul declarat de către inculpat, deși nu este invocat expres temeiul pentru recurs, Colegiul penal constată din conținut, că acesta nu este de acord cu hotărârile judecătorești adoptate în partea stabilirii pedepsei, semnalând la fel, temeiul de casare prevăzut la pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală.

Totodată, Colegiul penal reține, că autorii recursurilor nu contestă starea de fapt stabilită de instanțele de judecată, precum și încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului, criticând doar hotărârile adoptate în partea stabilirii pedepsei, considerând că prima instanță, cât și cea de apel nu au ținut cont de prezența circumstanțelor atenuante în speță, invocând în cele din urmă că ultimului i-a fost stabilită o pedeapsă aspră.

Cu referire la temeiul invocat de către apărătorul inculpatului și prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală și anume ce ține de faptul că instanța de apel nu s-a expus argumentat la capitolul individualizării pedepsei stabilite inculpatului, inclusiv nu s-a expus asupra tuturor motivelor indicate în apel, Colegiul penal constată, că acest temei de casare nu și-au găsit confirmarea la examinarea recursului declarat.

În această ordine de idei, se reține că instanța de apel, distinctiv în raport cu cele două infracțiuni imputate în sarcina inculpatului, a motivat cu suficientă amplitudine în filele 141-143, în cuprinsul deciziei atacate, soluția de menținere a hotărârii adoptate de prima instanță, inclusiv și în partea individualizării pedepsei.

Dintr-un alt punct de vedere, Colegiul penal cu titlu de premisă relevă că, instanțele au obligația de a-și motiva hotărârea în vederea garantării bune

administrării a justiției, dar și a drepturilor părților la un proces echitabil, în conformitate cu dispozițiile art. 6 din CEDO, astfel ca justițiabilul să poată observa care dintre argumentele sale au fost acceptate și motivele pentru care aceste apărări i-au fost respinse (cauza Burg și alții c. Franței, cauza Suominen c. Finlandei).

Motivarea soluției pronunțate de instanța de judecată constituie o îndatorire ce înlătură orice aspect discreționar în realizarea justiției, dând posibilitatea părților din proces și opiniei publice să-și formeze convingerea cu privire la legalitatea și temeinicia soluției adoptate, iar instanței de control judiciar, elementele necesare pentru exercitarea controlului judecătoresc.

Reieșind din jurisprudența CEDO, instanța de recurs reiterează că nu trebuie să existe un răspuns la fiecare argument avansat de părți, atâta timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale, așa cum s-a procedat, de altfel, în cauza de față.

Instanța de recurs reține că, instanța de apel, investită cu o situație de fapt, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, s-a expus suficient în partea individualizării pedepsei, astfel încât concluziile sale să conțină raționamente asupra pedepsei aplicate inculpatului. Prin urmare, instanța de recurs specifică, că din textul deciziei atacate se constată că instanța de apel și-a motivat decizia în conformitate cu prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, iar hotărârea adoptată cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus, la caz, la respingerea apelului declarat de către apărătorul inculpatului ca nefondat, cu menținerea sentinței atacate.

Totodată, în urma studiului lucrărilor dosarului, în opinia Colegiului nu și-a găsit confirmarea nici temeiul pentru recurs invocat de către autorii recursurilor și prevăzut la pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, în prezenta speță, deoarece instanța de apel și-a motivat întemeiat soluția adoptată, acordând deplină eficiență prevederilor art. 61, 75 Cod penal, la soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei inculpatului, stabilite conform sancțiunii articolului imputat acestuia, ținând cont și de dispozițiile art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală.

Astfel, precum se atestă, prezenta cauză, în urma solicitării și înscrisului autentic al inculpatului (f.d. 84), a fost judecată pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, în conformitate cu prevederile art. 364¹ Cod de procedură penală.

Potrivit alin. (8) art. 364¹ Cod de procedură penală, inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor imputate în rechizitoriu și a solicitat judecarea cauzei pe baza probelor administrate în faza urmăririi penale, solicitare care a fost admisă de către instanță prin încheiere (la caz, încheierea protocolară f.d. 85-verso), beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare ori cu muncă neremunerată în folosul comunității și de reducere cu o pătrime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu amendă.

Așadar, sancțiunea infracțiunii prevăzute de art. 217 alin. (2) Cod penal, pentru care a fost recunoscut vinovat inculpatul, prevede pedeapsă cu amendă în mărime de la 400 la 700 unități convenționale sau cu muncă neremunerată în folosul comunității de până la 150 de ore, sau cu închisoare de până la 1 an. Respectiv, învederând prevederile art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, care sânt valabile în cazul dat pentru inculpatul, Baranenco A., limitele pedepsei cu închisoare au fost reduse cu o treime, constituind astfel de la 3 luni până la 8 luni. De asemenea, sancțiunea infracțiunii prevăzute de art. 290 alin. (1) Cod penal, pentru care a fost recunoscut vinovat inculpatul, prevede pedeapsă cu amendă în mărime de la 650 la 950 unități convenționale sau cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 180 la 240 de ore, sau cu închisoare de până la 3 ani. Ținând cont de dispozițiile art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, limitele pedepsei cu închisoare au fost reduse cu o treime, constituind astfel de la 3 luni până la 2 ani. În prezenta speță, inculpatului pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 217 alin. (2) Cod penal, prin prisma alin. (8) art. 364¹ Cod de procedură penală, i-a fost stabilită pedeapsă cu închisoare pe un termen minimal de 3 luni, iar pentru crima prevăzută la art. 290 alin. (1), i-a fost stabilită pedeapsa cu închisoare de 6 luni, adică în limitele prevederilor legale. Conform art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial i-a fost stabilită pedeapsă definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 8 luni.

La aplicarea pedepsei inculpatului, în privința căruia a fost admisă procedura simplificată de judecare pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, instanța urmează să ia în considerare atât prevederile din alin. (8) art. 364¹ Cod de procedură penală, cât și prevederile art. 75-88 din Cod penal, ce reglementează modalitatea individualizării pedepselor persoanelor condamnate.

Conform alin. (1) art. 75 Cod penal, persoanei recunoscută vinovată de săvârșirea unei infracțiuni, inclusiv prin procedura de judecare în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea Specială a prezentului Cod și în conformitate cu dispozițiile Părții Generale a Codului penal, aplicate prin prisma prevederilor alin. (8) art. 364¹ Cod de procedură penală. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată va ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază sau agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale acestuia.

Respectiv, după ce a stabilit pedeapsa potrivit tuturor criteriilor generale de individualizare a pedepsei, continuând operațiunea de individualizare cu privire la săvârșirea infracțiunii, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, instanța de judecată poate dispune neexecutare pedepsei aplicate vinovatului. Astfel, suspendarea condiționată, ca mijloc de individualizare a pedepsei, conferă instanței de judecată posibilitatea ca, pe lângă stabilirea cuantumului pedepsei, să se pronunțe și asupra modului de executare.

În cauza deferită judecării, instanțele de fond au ajuns la concluzia, de a aplica inculpatului prevederile art. 90 Cod penal, suspendându-i condiționat executarea pedepsei, pe o perioadă de probațiune de 4 ani, însă inculpatul și apărătorul său consideră că această pedeapsă este una prea aspră, ținând cont de faptul că la caz sunt prezente doar circumstanțe atenuante și împrejurări, ce ar permite aplicarea unei pedepse mai blânde, în cazul dat partea apărării solicită aplicarea pedepsei cu amendă, precum a opinat și acuzatorul de stat.

Opozant considerentelor părții apărării, în opinia Colegiului, hotărârile adoptate în cauza dată în partea individualizării și stabilirii pedepsei sunt întemeiate, iar argumentele invocate în acest sens de către recurenți nu sunt suficiente pentru a răsturna situația în prezenta speță, astfel încât instanța de recurs să intervină pentru a desființa hotărârile judecătorești adoptate în privința inculpatului, Baranenco A.

Unul din argumentele principale pe care îl invocă atât apărătorul, cât și inculpatul, în recursurile declarate este acel fapt că nu a fost luat în considerație la individualizarea pedepsei, prezența circumstanței atenuante și anume recunoașterea vinovăției. La acest capitol, Colegiul penal menționează, că invocarea prezenței circumstanței atenuante recunoașterea vinei în comiterea infracțiunii, la caz, ca urmare a aplicării procedurii prevăzute de art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, aceasta nu poate fi valorificată ca o circumstanță atenuantă prevăzută de art. 76 alin. (1) lit. f) Cod penal, deoarece ar însemna că aceleiași situații de drept să i se acorde o dublă valență juridică, fapt menționat și în pct. 35 al Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție a Republicii Moldova nr. 13 din 16.12.2013, *Cu privire la aplicarea prevederilor art. 364¹ CPP de către instanțele judecătorești.*

În viziunea Colegiului penal, instanțele de fond justificat i-au stabilit inculpatului pedeapsă cu închisoare aproape de limitele minime prevăzute de lege, ținând cont de faptul că a recunoscut vina și a solicitat judecarea cauzei pe baza probelor administrate de către organul de urmărire penală, în conformitate cu prevederile art. 364¹ Cod de procedură penală. Prin urmare, învederând faptul că inculpatul a săvârșit infracțiuni din categoria celor ușoare și mai puțin grave, respectiv inculpatul s-a căit de cele săvârșite, instanțele de fond întemeiat au aplicat și prevederile art. 90 Cod penal, stabilindu-i pedeapsă cu suspendarea condiționată a executării acesteia pe o perioadă de probațiune. În același context, Colegiul remarcă, că instanțele de fond întemeiat nu au aplicat inculpatului pedeapsa cu amendă, care potrivit art. 62 Cod penal, este cea mai blândă din categoria pedepselor penale, deoarece au ținut cont și de alte împrejurări cum ar fi personalitatea inculpatului, care se caracterizează negativ și potrivit materialelor cauzei nu este angajat în câmpul muncii. Mai mult ca atât, deși inculpatul are antecedentele penale stinse, instanța de recurs notează, că acestuia anterior i-a fost stabilită pedeapsă cu suspendare condiționată pe un termen de probă de 1 an, însă ultimul după o perioadă de timp iarăși a săvârșit o infracțiune similară, ceea ce indică la faptul că inculpatul nu și-a făcut concluziile de rigoare pentru a nu admite în continuare săvârșirea infracțiunilor, respectiv scopul pedepsei penale în timp nu a fost realizat.

În continuare ținând cont de faptul, că inculpatul se află la evidența medicului narcolog și urmează tratament contra narcomaniei, instanțele de fond, au manifestat clemență și de data aceasta, stabilindu-i pedeapsă cu suspendare condiționată pe o perioadă mai îndelungată, adică de 4 ani, în care ultimul urmează prin comportarea sa să îndreptățească încrederea acordată, în vederea necomiterii pe viitor a infracțiunilor, așa precum a fost menționat în dispozitivul sentinței.

Privitor la criticile apărătorului, precum că la caz instanța de fond neîntemeiat a reținut ca circumstanță agravantă – săvârșirea infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru infracțiune similară, conform art. 77 alin. (1) lit. a) Cod penal, fără a avea în vedere recomandările din pct. 9 al Hotărârii Plenului CSJ nr. 8 din 11.11.2013 *Cu privire la unele chestiuni ce vizează individualizarea pedepsei penale*, Colegiul le consideră neîntemeiate, deoarece în decizia instanței de apel (f.d. 142) a fost menționat, că la caz circumstanțe agravante nu au fost stabilite. În cele din urmă circumstanța agravantă nu a fost reținută, în caz contrar ar fi avut efectele prevăzute la art. 78 alin. (4) Cod penal, în sensul că pedeapsa cu închisoare nu ar fi fost coborâtă până la limitele minime prevăzute de lege.

În partea ce ține de alegațiile inculpatului, că instanțele de fond nu au aplicat acestuia pedeapsă sub formă de amendă, precum a solicitat și procurorul, Colegiul menționează, că opinia procurorului în partea ce ține de pedeapsa numită inculpatului, nu este obligatorie pentru instanțele de judecată, care efectuează de sine stătător individualizarea pedepsei, ținând cont de criteriile generale de individualizare a pedepsei, prevăzute la art. 75 Cod penal, precum și alte norme ale aceluiași cod.

Nu pot fi reținute nici aserțiunile inculpatului, precum că instanța de apel nu a luat în considerație prevederile art. 79 Cod penal, deoarece la caz nu au fost stabilite ca fiind prezente careva circumstanțe excepționale, iar recurentul nici nu a specificat care ar fi acestea în speța dată.

În atare împrejurări Colegiului penal consideră, că instanțele de fond au aplicat inculpatului o pedeapsă echitabilă și conformă prevederilor legale, luând în considerație toate criteriile generale de individualizare a pedepsei, iar modalitatea de executare a acesteia stabilită în sarcina inculpatului, precum și a termenului pedepsei stabilite cu închisoare, perioadei de probațiune, a fost individualizată corect și în așa fel, încât acesta să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare.

Astfel, Colegiul statuează, că pedeapsa individualizată de instanțele de fond, răspunde atât principiului proporționalității, cât și scopului prevăzut la art. 61 alin. (2) Cod penal, restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane.

Generalizând cele expuse, instanța de recurs consideră, că n-a fost constatată prezența în speța examinată a careva erori de drept, ce ar servi drept temei de implicare în sensul casării deciziei contestate în partea stabilirii pedepsei.

Având ca reper cele menționate, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de către inculpat și apărătorul său, ca fiind vădit neîntemeiate.

9. În conformitate cu art. 432 alin. (1)-(2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de către inculpat și avocatul său Felișcan Victor, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 22 martie 2017, în cauza penală privindu-l pe **Baranenco Alexandr Xxxxxx**, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă.

Decizia pronunțată integral la data de 11 octombrie 2017.

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecător

Covalenco Elena

Judecător

Diaconu Iurie